

POSTANOWIENIE

Dnia 11 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 11 grudnia 2013 r.,
sprawy **J. B. i A. W.**
skazanych z art. 286 § 1 kk i in.,
z powodu kasacji wniesionych przez obrońców
od wyroku Sądu Okręgowego w B.
z dnia 20 maja 2013 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w C.
z dnia 29 października 2012 r.,

p o s t a n o w i ł

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadne;
- 2) zwolnić skazanego J. B. od kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne w części go dotyczącej;
- 3) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. B. – Kancelaria Adwokacka kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa i 80/100), zawierającą 23 % VAT, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu skazanemu J. B. – sporządzenie i wniesienie kasacji;
- 4) obciążyć skazanego A. W. kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne w części go dotyczącej.

UZASADNIENIE

Na podstawie art. 518 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. w zw. z art. 423 § 1a k.p.k. zakres niniejszego uzasadnienia ograniczono do części wyroku odnoszącej się do skazanego J. B.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w C. z dnia 29 października 2012 r. J. B. został skazany za przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności oraz karę 100 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na 10 zł. Sąd Okręgowy w B., wyrokiem z dnia 20 maja 2013 r., po rozpoznaniu w dniu 15 maja 2013 r. apelacji obrońcy skazanego, utrzymał w mocy wyrok Sądu pierwszej instancji, uznając ten środek odwoławczy za oczywiście bezzasadny.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego złożył obrońca skazanego, podnosząc w niej zarzuty naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w B. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym. Podzielić przy tym należy w pełni stanowisko prokuratora zawarte w odpowiedzi na kasację.

Na wstępie zauważyć należy, że zarzuty kasacji, poza odpowiednim ich przeredagowaniem w celu dostosowania do wymogów kasacyjnych, stanowią w zasadzie powielenie zarzutów apelacyjnych i w istocie skierowane zostały przeciwko rozstrzygnięciu Sądu pierwszej instancji, co stoi w oczywistej sprzeczności z art. 519 k.p.k. Poza tym autor skargi w przeważającej mierze, pod pozorem naruszenia prawa procesowego, kwestionuje *de facto* ustalenia faktyczne w sprawie, dążąc tym samym do obejścia zakazu podnoszenia w postępowaniu kasacyjnym zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych, zawartym w treści art. 523 § 1 k.p.k.

W sprawie nie sposób jest podzielić twierdzenia skarżącego, że Sąd odwoławczy rozpoznając sprawę dopuścił się naruszenia art. 433 § 2 k.p.k., a uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie sprostało wymogom z art. 457 § 3 k.p.k. Sąd *ad quem* dokonał kompleksowej i przy tym prawidłowej kontroli instancyjnej orzeczenia Sądu *a quo*. Poza tym zwrócić należy uwagę na niezmiernie szczegółowe i wnikliwe uzasadnienie wyroku Sądu pierwszej instancji. Mając to na uwadze, nie tracąc z pola widzenia również treści zarzutów apelacyjnych,

uzasadnienie zaskarżonego wyroku z całą pewnością spełniło wymagania z art. 457 § 3 k.p.k., odnosząc się do stawianych zarzutów w sposób wystarczająco szczegółowy.

Co do zarzutu naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. wskazać należy, że nie ma żadnych podstaw do uznania, aby do obrazu tych przepisów doszło. Podzielić w pełni przy tym należy ocenę dowodów dokonaną przez Sąd *a quo*, zaaprobowaną w pełni przez Sąd *ad quem*. Argumentacja skarżącego w tym zakresie okazała się chybiona i w żaden sposób nie mogła doprowadzić do zakwestionowania w pełni prawidłowej oceny dowodów dokonanej w sprawie. Mając to na względzie, nie było podstaw do doszukiwania się naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów, a kontrolę Sadu *ad quem* w tym zakresie należało uznać za w pełni prawidłową.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy potraktował przedmiotową kasację jako bezzasadną w stopniu oczywistym, skutkującym jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., skazanego zwolniono od kosztów postępowania kasacyjnego.

Na rzecz obrońcy skazanego z urzędu, adw. R. B., zasądzono kwotę 442,80 zł powiększoną o podatek VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie przedmiotowej kasacji zgodnie z obowiązującymi stawkami.

Z uwagi na treść art. 524 § 1 k.p.k. oraz art. 526 § 2 k.p.k., okoliczności podnoszone przez skazanego we wniosku o sporządzenie uzasadnienia niniejszego postanowienia (k. 39 akt SN), pozostawały poza granicami rozpoznania w postępowaniu kasacyjnym. Niemniej jednak na marginesie podnieść należy, że również i argumenty podnoszone przez skazanego w tym piśmie procesowym były kompletnie chybione.

Na podstawie art. 518 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. w zw. z art. 423 § 1a k.p.k. zakres niniejszego uzasadnienia ograniczono do części wyroku odnoszącej się do skazanego J. B.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w C. z dnia 29 października 2012 r. J. B. został skazany za przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art.

64 § 1 k.k. oraz z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności oraz karę 100 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na 10 zł. Sąd Okręgowy, wyrokiem z dnia 20 maja 2013 r., po rozpoznaniu w dniu 15 maja 2013 r. apelacji obrońcy skazanego, utrzymał w mocy wyrok Sądu pierwszej instancji, uznając ten środek odwoławczy za oczywiście bezzasadny.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego złożył obrońca skazanego, podnosząc w niej zarzuty naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym. Podzielić przy tym należy w pełni stanowisko prokuratora zawarte w odpowiedzi na kasację.

Na wstępie zauważyć należy, że zarzuty kasacji, poza odpowiednim ich przeredagowaniem w celu dostosowania do wymogów kasacyjnych, stanowią w zasadzie powielenie zarzutów apelacyjnych i w istocie skierowane zostały przeciwko rozstrzygnięciu Sądu pierwszej instancji, co stoi w oczywistej sprzeczności z art. 519 k.p.k. Poza tym autor skargi w przeważającej mierze, pod pozorem naruszenia prawa procesowego, kwestionuje *de facto* ustalenia faktyczne w sprawie, dążąc tym samym do obejścia zakazu podnoszenia w postępowaniu kasacyjnym zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych, zawartym w treści art. 523 § 1 k.p.k.

W sprawie nie sposób jest podzielić twierdzenia skarżącego, że Sąd odwoławczy rozpoznając sprawę dopuścił się naruszenia art. 433 § 2 k.p.k., a uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie sprostało wymogom z art. 457 § 3 k.p.k. Sąd *ad quem* dokonał kompleksowej i przy tym prawidłowej kontroli instancyjnej orzeczenia Sądu *a quo*. Poza tym zwrócić należy uwagę na niezmiernie szczegółowe i wnikliwe uzasadnienie wyroku Sądu pierwszej instancji. Mając to na uwadze, nie tracąc z pola widzenia również treści zarzutów apelacyjnych, uzasadnienie zaskarżonego wyroku z całą pewnością spełniło wymagania z art.

457 § 3 k.p.k., odnosząc się do stawianych zarzutów w sposób wystarczająco szczegółowy.

Co do zarzutu naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. wskazać należy, że nie ma żadnych podstaw do uznania, aby do obrazu tych przepisów doszło. Podzielić w pełni przy tym należy ocenę dowodów dokonaną przez Sąd *a quo*, zaaprobowaną w pełni przez Sąd *ad quem*. Argumentacja skarżącego w tym zakresie okazała się chybiona i w żaden sposób nie mogła doprowadzić do zakwestionowania w pełni prawidłowej oceny dowodów dokonanej w sprawie. Mając to na względzie, nie było podstaw do doszukiwania się naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów, a kontrolę Sadu *ad quem* w tym zakresie należało uznać za w pełni prawidłową.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy potraktował przedmiotową kasację jako bezzasadną w stopniu oczywistym, skutkującym jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., skazanego zwolniono od kosztów postępowania kasacyjnego.

Na rzecz obrońcy skazanego z urzędu, adw. R. B., zasądzono kwotę 442,80 zł powiększoną o podatek VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie przedmiotowej kasacji zgodnie z obowiązującymi stawkami.

Z uwagi na treść art. 524 § 1 k.p.k. oraz art. 526 § 2 k.p.k., okoliczności podnoszone przez skazanego we wniosku o sporządzenie uzasadnienia niniejszego postanowienia (k. 39 akt SN), pozostawały poza granicami rozpoznania w postępowaniu kasacyjnym. Niemniej jednak na marginesie podnieść należy, że również i argumenty podnoszone przez skazanego w tym piśmie procesowym były kompletnie chybione.